

EDITORIAL

El 1985 neixia *Manuscripts*. La seva aparició s'insereix en un felicitat moment de la historiografia modernista catalana. S'acabava de celebrar el I Congrés d'Història Moderna de Catalunya i les Primeres Jornades de Joves Historiadors dels Països Catalans, el Centre d'Estudis d'Història Moderna Pierre Vilar donava els seus primers passos i la presència de dossiers d'història moderna a revistes com *L'Avenç* o *Historia 16* constituïen signes indicatius evidents de l'ebullició de la investigació en l'àrea de moderna. En aquest context, *Manuscripts* sorgeix com a portaveu d'uns alumnes i joves llicenciats àvids de reflexionar sobre els problemes del present mitjançant el coneixement del passat, inquiets pel futur de la disciplina històrica i del seu propi ofici, reivindicadors d'una funció crítica de la història per sobre de modes conjunturals o frivoltats irresponsables, bel·ligerants contra l'academicisme i l'apatia intel·lectual de les revistes departamentals clàssiques de les Universitats espanyoles.

Després de sis anys d'història, amb no pocs problemes de subsistència i peripècies que algun dia s'hauran de contar, la revista *Manuscripts* arriba al seu número 10. Si el número 1 tenia 106 pàgines, aquest número en té més de 400. El creixement quantitatiu ha anat certament acompanyat de notables canvis qualitatius en funció d'una més gran ambició en els seus continguts.

La incorporació de cicles de conferències i taules rodones organitzades per la pròpia revista en col·laboració amb el Departament, la cada vegada més freqüent publicació d'articles dels historiadors més prestigiosos de la comunitat científica de modernistes, espanyols i estrangers, i l'apertura constant cap a nous temes i problemes, ha fet que avui *Manuscripts* sigui una revista que compta, i molt, en l'horitzó historiogràfic espanyol. Testimoni d'això és la seva freqüent menció en els projectes docents de les titularitats i

càtedres de la disciplina d'història moderna. Es pot dir, doncs, que amb el número 10 *Manuscripts* es vesteix de llarg.

Aquesta majoria d'edat de *Manuscripts* que aquí celebrem ens obliga, al mateix temps que ens congratulem —certament és més fàcil néixer que sobreviure en determinades circumstàncies—, a fer una autocrítica de la nostra identitat i de la nostra funció com a revista.

La nostra autocrítica s'ha de projectar en primer lloc cap als nostres signes d'identitat com a «revista d'alumnes i joves historiadors». És evident que l'oferta de treballs d'investigació dels joves universitaris en Història Moderna —com a les demés especialitats— ha baixat notablement en funció de tota una sèrie de factors que no podem analitzar aquí. El perfil de l'alumne ha canviat i les seves expectatives també. El més gran repte que la Universitat espanyola té, ara com ara, és superar una apatia creixent reinventant una història que formi i interessi al mateix temps. Per aquesta raó, *Manuscripts* s'ha anat separant —evidentment, no de forma voluntària— de les bases estudiantils de les que va néixer.

Per altra part, les més grans exigències de producció i distribució obliguen a replantejar-se la identitat del consell de redacció que per a ésser operativament viable i eficaç en el seu funcionament ha de deixar de ser de composició itinerant.

Malgrat tot, *Manuscripts* és i continuarà essent la revista de l'àrea d'Història Moderna, una revista essencialment atípica per molts conceptes. Atípica perquè el seu consell de redacció mai ha tingut ni tindrà el caràcter jeràrquic de tantes i tantes revistes acadèmiques. Atípica perquè seguirà donant sortida, com ha fet fins ara, a la producció investigadora dels joves historiadors. Atípica perquè, enmig de la desideologització i la consciència de crisi més o menys interessada que ens invadeix, *Manuscripts* segueix creient i apostant per la funció crítica de la història més enllà de la conjuntura.

En definitiva, *Manuscripts* s'ha fet gran sense deixar de tenir vocació de revista oberta sense fronteres, sense dogmes, sense servituds acadèmiques. D'ara endavant seguirem organitzant cicles de conferències sobre temes d'interès, obrint debats sobre els grans problemes historiogràfics, promocionant prioritàriament els productes històrics més aliats a l'oficialisme acadèmic. El número que avui presentem és un bon testimoni d'aquesta voluntat. Pel demés, tan sols ens queda agrair la col·laboració dels diferents companys i companyes que han format part dels Consells de Redacció al llarg d'aquests deu números i dels investigadors del nostre país i de fora que ens han ajudat a tirar endavant. I desitjar assolir l'any 2000 amb la mateixa il·lusió amb què va néixer i continuarà mantenint *Manuscripts*.